

Sygn. akt I C 606/19 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...)Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. M. kwoty 2.948,74 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz orzeczenie o kosztach procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że dochodzona wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego umowy pożyczki nr (...) w dniu 15.09.2016 r., z której warunków się nie wywiązał. W dniu 28.09.2018 r. (...) dokonała przelewu wierzytelności przysługującej mu od strony pozwanej, na rzecz powoda.

Pozwany nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawił się na termin rozprawy, nie ustosunkował się do żądań pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód (...)Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. i (...) z siedzibą w L. zawarli w dniu 28 września 2018 roku umowę przelewu wierzytelności. Przedmiotem tej umowy była sprzedaż powodowi przez (...) z siedzibą w L. wierzytelności z tytułu umów pożyczek udzielonych przez pierwotnego pożyczkodawcę, tj. (...) S.A. w tym wierzytelności w stosunku do pozwanego wynikającej z umowy z dnia 15.09.2016 r. Załącznik do umowy stanowi oświadczenie (...) S.A. wystawione na prośbę (...)Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W., stwierdzające, że wszystkie wierzytelności wskazane w załączniku nr 1 będące przedmiotem umowy sprzedaży wierzytelności, zostały wcześniej przeniesione przez (...) S.A. na rzecz (...) umową ramową z dnia 18.07.2003 r. . (dowód: umowa przelewu wierzytelności, oświadczenie k.11-25)

W dniu 10.04.2019 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych, w którym stwierdził, że dnia 28.09.2018 roku nabył od (...) wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z umowy pożyczki nr (...), a wysokość zobowiązania pozwanego według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosi łącznie 2.948,74 zł. (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 10)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z normą art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwość. Wobec tego, że działanie z art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania. (por. Wyrok SN z dnia 31.03.1999 r. (...) 176/97)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. W świetle przedstawionych przez powoda dowodów jego twierdzenia o okolicznościach przytoczonych w pozwie budzą wątpliwości.

W warunkach niniejszej sprawy, jako niewątpliwy uznać należy fakt zawarcia przez powoda i (...) z siedzibą w L. w dniu 28.09. 2018 r. umowy przelewu wierzytelności. Z przedłożonych przez powoda dokumentów wynika bowiem, że na podstawie umowy z dnia 28.09.2018 r. powód nabył od (...) wierzytelność w stosunku do pozwanego wynikającą z umowy z dnia 15.09.2016 r., którą (...) miał nabyć od pierwotnego wierzyciela (...) S.A.

Umowa przelewu regulowana treścią art.509 k.c. jest umową na podstawie, której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przedmiotem przelewu może być, co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to, zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia, oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność. Jeżeli wierzytelność nie istnieje w dniu zawarcia umowy przelewu, to zobowiązanie do dokonania przelewu nie powstaje. Umowa taka jest wówczas umową o świadczenie niemożliwe. Umowa o świadczenie niemożliwe jest umową nieważną. (art.387 § 1 k.c.) (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25.03.2014 r. IACa 885/13)

Powodowi nie udało się wykazać i udowodnić, że na podstawie tej umowy nabył wierzytelność względem pozwanego w kwocie dochodzonej pozwem.

W ocenie Sądu powód nie przedłożył, żadnego wiarygodnego, że pozwany zawarł z (...) S.A. umowę pożyczki z dnia 15.09.2016 r. nr (...), a zatem by (...) S.A. przysługiwała w stosunku do pozwanego jakakolwiek wierzytelność. Nie załączył umowy zawartej między pozwanym a pierwotnym wierzycielem. Nie ma zatem możliwości zweryfikowania zarówno kwoty należności głównej, jak i skapitalizowanych odsetek. Powód nie przedstawił dowodu by umowa ta została wypowiedziana, a więc czy roszczenie jest wymagalne.

Dowodem na istnienie wierzytelności nie jest wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego. Domniemanie prawne z art.244 § 1 k.p.c. w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego odnosić się może, co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz wierzytelności, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności. (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11.12.2012. w sprawie IACa 652/12) Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, na przykład właśnie cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają, więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie stanowią one dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności (wyrok SA w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 824/14).

Powód nie przedstawił również dokumentu, z którego wynikałoby że (...) nabył od (...) S.A. wierzytelność w stosunku do pozwanego. Nie załączył umowy przelewu wierzytelności, z której wynikałoby w sposób niewątpliwy, że pierwotny wierzyciel sprzedał (...) wierzytelność w stosunku do pozwanego wynikającą z umowy z dnia 15.09.2016 r. Nie przedłożył żadnego dokumentu, który określał by jakie wierzytelności powstałe w przyszłości były przedmiotem umowy ramowej zawartej przez (...) S.A. z (...) w dniu 18.07.2003 r. Oświadczenie wydane przez (...) S.A. o zbyciu wierzytelności przez ten podmiot na rzecz (...) wierzytelności nie jest wiarygodnym dowodem pozwalającym stwierdzić, że doszło do skutecznego przelewu wierzytelności w stosunku do pozwanej. Nie można, bowiem zweryfikować, czy umowa ta została zawarta w przepisanej formie i czy jej przedmiotem była wierzytelność w stosunku do pozwanego. Nie wynika z niego, jakie wierzytelności powstałe w przyszłości były przedmiotem umowy ramowej zawartej przez (...) S.A. z (...) w dniu 18.07.2003 r.

Stosownie do art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony. Powyższy przepis wyraża zasadę kontradyktoryjności postępowania sądowego, z którą wiąże się przerzucenie na strony procesowe odpowiedzialności za wynik procesu cywilnego. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia sądowi dowodów potwierdzających przytoczone fakty. To strona ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił powództwo.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)